

Ausztrália-lapok

Én tudom, hogy a nagyapám nem a nagyapám. Hiába olyan szőke a haja, mint az enyém, és hiába nincs másnak rajtunk kívül kökénykék szemem, én tudom. Mindenki hazudik. Az egész világ egy nagy hazugság. A füllentés tartja fent. Ha igazat mondanék én is, hirtelen megszűnne létezni, és akkor nem tudom, mi lenne. Talán lenne egy robbanás, olyan, mint amikor a szappanbuborék pukkan szét, ha hozzáér egy tárgyhoz, csak ez sokkal hangosabb lenne. A világ mégiscsak nagyobb valami, mint a szappanbuborék. Azon gondolkodom, ki fújja a világot, és hány világot fújhat.

De az is lehet, hogy mégsem szűnne meg ténylegesen, csak kifakulna. Kiderülne, hogy valójában egy fekete-fehér, néma filmvilágban élünk, amit mi színesítünk ki, látunk el hanggal. Ha én nem hazudok többet, újra nem lesz szín, nem lesz hang. A nők többé nem festik a hajukat, és úgy tátognak, mint a halak. A férfiak is halak lesznek, és furcsa lesz ez a végtelen nagy csönd. Az én nagyapám, aki valójában nem is a nagyapám, egy-két könnyet majd ejt, amint észreveszi, hogy nem jön ki hang a torkán, és azt fogja gondolni, vele van a baj, ő nem hall, ő nem tud beszélni, és szégyenében világnak megy. Apa beül a kocsiba, anya biciklivel ered utána. A nagymama szélesre tárja a kaput, a macska a lábához dörgölődzik, de nem lép ki a kapun. A macska soha nem hagyja el nagymamáék portáját, mert tudja, hogy milyen sok veszélyt rejteget számára a kinti nagyvilág. Nagyapa nem ér haza. Senki nem találja. Én tudom, hogy nem a nagyapám, és azzal is tisztában vagyok, hogy egészen a világ széléig gyalogol el, ahol találkozik a Nagy Vízzel, amit akár óceánnak is nevezhetnénk, de mivel nagyapa Nagy Víznek mondaná, ezért én is így hívom. A Nagy Víz nagyon nagy víz, melyben nagyon nagy halak élnek. Nagyapa int a cetnek, tátsa ki a száját. A cet kitér, nagyapa besétál, egészen lesétál a gyomráig,

ahol jól megkapaszkodik. Egy teljes napot utazik étlen-szomjan a nagy hal gyomrában, míg újra partot nem ér. A világ szélén, a Nagy Víz után van egy ország, oda ment lakni a nagyapám. Ebben az országban halak és más vízilények laknak, ám nem tátognak, hanem beszélnek, és olyan az egész, mint egy túlszínezett 8 mm-es film. Nagyapa elégedett. Kedvese egy tengeri csikó, esténként jókat lovagolnak, néha a homokos parton, néha a sós vízben. De utódot nagyapa, az én pszeudo-nagyapám, többé már nem hajlandó nemzeni. Ondóját beissza a homok, magával sodorja a víz. Az elkecsereedett tengeri csikó fájdalmas nyerítése egészen nagymamáék portájáig hallatszódik el. Nagymama forgolódik az ágyban, nyomja fejére a párnát, nem tud mit kezdeni a végtelen csöndbe férköző iszonyatos hanggal. Mivel elszokott a zajtól, azt hiszi, belülről jön. Felhívja anyámat, beletátogja a telefonba, hogy nincs rendben a feje, a fejével van valami. Anyám ott áll a telefonvonal másik végén, egy darabig hallgatja a csöndet, majd miután úgy gondolja, befejeződhetett a hívás, közönyös mozdulattal a helyére rakja a kagylót.

Arra gondolok, ha nem szappanbuborék a világ, és ha valójában fekete-fehér némaság, akkor mégis nagyapa tette jól, hogy otthagyt a csapot-papot, pszeudo-unokát, a macskát, és összeállt egy tengeri csikóval. Várom a képeslapot, hátha megérkezik. Azt írná rajta: „Üdvözetemet küldöm Ausztráliából.” A kép kiviláglana szürke kezemből. Túlszínezett lepényhal szőrfőzik a csillogó kék Nagy Vízen. A sárga nap hétágra süt, beragyogja az egész képet, beragyogja az arcomat is. Az ezüstszínű homokos tengerparton egy tengeri csikó hátán lovagol nagyapám, a sok napozástól vörösesbarnára égett bőrrel, az én utánozhatatlan szőke hajammal és kökényszememmel, egyik kezével szorítja a zablát, a másikkal nekem integet. Ha megmutatnám nagymamának, akkor biztosan a fejéhez kapna. Valami baj van a fejemmel, tátogná, és szaladna be a házba, tépné fel nagyapám szekrényének ajtaját, hordaná ki egy nagy halomba az összes ruhát, cipőt, kalapot. Ott sorakoznának katonás sorrendben nagyapa féltve őrzött disznóölő kései is. Délután ott tolakodna a kíváncsi nép nagymama udvarán. Mindent elvihetnek, nem, nem kér pénzt, csak virágot. Sokat. Másnapra kidíszíti vele a házat.

Virágra lépek, virágon lépegetek, a macska fején koszorú, nagymama ruhája virágruha. Tudom, eledele rózsa, margaréta, szájával tépdesi a szirmokat, orra hegye csillog a virágportól, nemsokára önmaga is viráglény lesz. A macska fején a koszorú labilisan áll. A macska nyávogna, de nem tud. Azon járhat az agya, hogy lehet, mégsem annyira veszélyes az a nagyvilág. Mégiscsak jobb lenne elmenni, kockára tenni szőrt, bajuszt, mint fület-farkat behúzva itthon, itt, ebben a pár nap múlva hervadt vi-

rág-világgá bomlasztott valóságban várni egy róla meglepedezett óriás virág-nagymama mellett az éhhalált. Már egy napja nem evett, se sokat, se keveset. Nagypára gondol és a macskaszalámira. Ugyanekkor nagypapa ondóját a homok szívja be. Ugyanekkor levelet írok nagypának, amelyben elmondom neki, tudom, hogy mi az igazság, tudom, hogy valójában ő a pszeudo-nagypám, mégis haza kell jönnie. Ha nem jön, elhervad a ház, lebomlik, nagymama óriás virággá változik, a macska pedig éhen hal, ha éppen el nem szökik. Én igazán félek nagymamától.

Nagypapa nem nézi gyakran az e-mailjeit, de azért egy hét múlva megérkezik a válasza. Azt írja, hogy teljesen megért, egy óriás virág-nagymamától biztosan ő is nagyon félne, ráadásul a macskát is nagyon sajnálná, ha elmenne hazulról vagy ha éhen halna, de ő mégsem tud jönni. Most szerződtették a legújabb James Bond-filmhez, és holnap már kezdődik is a forgatás. Ha szeretném újra látni, két év múlva már lehet, hogy vetítik is a moziban. Igen sajnálja, hogy nem láthatom majd a Bond-lány (egy Marilyn Monroe-utánzat) tejfehér bőréhez simuló ruhák valódi színét, de hát ilyen az élet, sohasem tökéletes. Miközben egyre elkeseredettebben olvasom a levelét, azon gondolkodom, milyen ironikus, hogy ő írja ezt nekem, noha teljesen tisztában van azzal, hogy az ő élete viszont éppen tökéletes. Teljesen. Ezért hagyott csapot-papot, pszeudo-unokát és egy macskát ott, gyalogolt napokat, utazott egy cet gyomrában, és ért partot Ausztráliában. Anyámat kérdezem, tényleg olyan jó-e Ausztrália? Anyám nem ért, de ha értene is, nem tudna válaszolni, mert ő csak a világot ismeri, az, hogy mi van a világ végén és azon túl, azt nem tudja. Jó lenne meglátogatni nagymamát, ő biztosan sokat mesélne, ha nem is Ausztráliáról, de nagypapáról, azonban már elkéstem. Nagymama csak tátogni tud, ráadásul már virággá változott. Amikor elbiciklizek a temető előtt, pont ott, amivel szemben nagymamáék háza állt, egy kicsit nagyobbakat ver a szívem. Hat ilyen dobbanás után meg kell állnom, közelebb kell mennem. Belesek a kerítésen. A ház helyén, a hervadt virághalmon trónol egy húsevő virág, anyám locsolgatja, törölgeti leveleit. Apám dunsztosüvegében döngeni vélem a legyeket, ott van közöttük egy pillangó is, ha tudnám, milyen színű, azt is megmondanám, milyen fajta. A meggyfától nem látom jól, de azt hiszem, a rakás tövében ott fekszik a macska is, fejéről lehullott a virágkoszorú. A szomszéd kiáll a kapuba, és engem néz. „Nincsenek itthon?“, kérdezné, én meg válaszolnám: „Biztos kimentek a temetőbe.”, helyette egymásra vicsorgunk, hozzádobok egy kavicsot, ő hozzám a botját, amit felkapok. A saját botjával verem, zavarom be a házába, a saját botjával verem be ablakait, kigyót-békát tátogok rá. Üvöltének, de nem tudok. Harmadnap azt olvasom az újságban, hogy csúnyán megverték a Horváth

bácsit, bele is halt. Az utcában lakó cigányokra gyanakszanak. Arra gondolok, ha cigány lennék, nem ilyen színű lenne a hajam. Ha cigány lennék, biztosan nem lenne nagyapa még a pseudo-nagyapám sem. Válaszra sem méltatna, onnan, messziről, Ausztráliából. Arra gondolok, tollat szednék virágos szoknyában. Az óriási fa ágai között egy nagyon öreg nő ülne, teste madártest lenne, csak a feje lenne emberi, kopasz fejéből hosszú, vékony erecskék futnának le egészen a válláig, és tollban végződnének. Lába a fa ágához lenne bilincselve, hogy örökre ott hullassa tollait, melyeket én a virágos szoknyámba szednék. Az biztos, hogy nekem lenne a világon a legszebb mellem. Nem túl nagy, de nem is kicsi, éppen akkora, amekkora egy hatalmas férfitenyérben elfér. Nem hordanék melltartót, és senkinek sem lenne tőlem szebb fekete haja. Ekkor biztosan tudnám, hogy nagyapa jó, hogy elment Ausztráliába. Nem nézném meg a James Bond-filmet, nem érdekelné hűsevővirág-nagymama, azt locsolgató anyám, azt legyekkel etető apám. Felvenném a legszebb ruhám, a pici virágok körbeölelnék a mellem, az ölem, vállamon tulipánok mosolya, fülemben meggyfavirág, számon barackíz. A világ végén már várna rám a cet, de én csak intenék, mosolyognék, átbucskáznék a fejemen, és lennék repülő hal. Útközben sirályok vadásznának rám, albatroszok szeretnének csőrükbe kapni, ám én óvatosan és gyorsan úsznám és röpném át a Nagy Vizet. A parton ott lovagolna nagyapa. Amint visszavenném eredeti alakomat, és nagyapa, aki még pseudóm sem akar lenni, meglátna, jobb kezével egyre görcsösebben markolná a zablát, míg balja többet nem integetne.

Nagyapát kórházba szállítja egy hering. Kétezer-tizenöt április tizedikét írunk, a nap hat óra öt perckor kelt. Az égen éppen elrepül egy vadkacsa-raj. Miközben nagyapát próbálják újraéleszteni, én még mindig a parton állok, felém szaladnak bikinis halak, kezükben virágkoszorú, a nyakamba rakják. WELCOME TO AUSTRALIA!